

"Şeytanın mühim bir desisesi insana kusurunu itiraf ettirmemesidir." İzah eder misiniz?

İnsan, Allah'ı tenzih ve takdis etmek için tendisine verilen medih duygusunu, kendini methetmekte kullanıyor, nefsini kusurdan, ayıplardan tenzih ediyor; kendine kusuru layık görmüyor. Böyle olunca, artık nefis, dizgini eline alıp sahibini yutuyor. İnsan bütün hissiyat ve varlığı ile nefis hükmüne geçiyor ve her dediğini yapmakla onu âdeta kendine ilah edinmiş oluyor.

"Nefsinin arzusunu kendine mâbud edinen kimse..."(Furkan, 25/43).

Üstad Hazretleri, bu büyük hastalıktan kurtulmanın reçetesini şöyle hulasa ediyor:

"İşte, şu mertebede, şu hatvede tezkiyesi, tathiri, onu tezkiye etmemek, tebrie etmemektir."(1)

Yani insan nefsini temize çıkarmamalı, kendini sürekli kusurlu ve eksik görmelidir. Kendini herkesten daha aşağıda görmeli; nefsin rağmına ve muhalifine hareket etmelidir. Bu husus bir âyet-i kerîmede şöyle ifade edilmiştir:

"Nefislerinizi temize çıkarmayın..." (Necm Suresi, 53/32)

(1) bk. [Sözler, Yirmi Altıncı Söz'ün Zeyli.](#)